

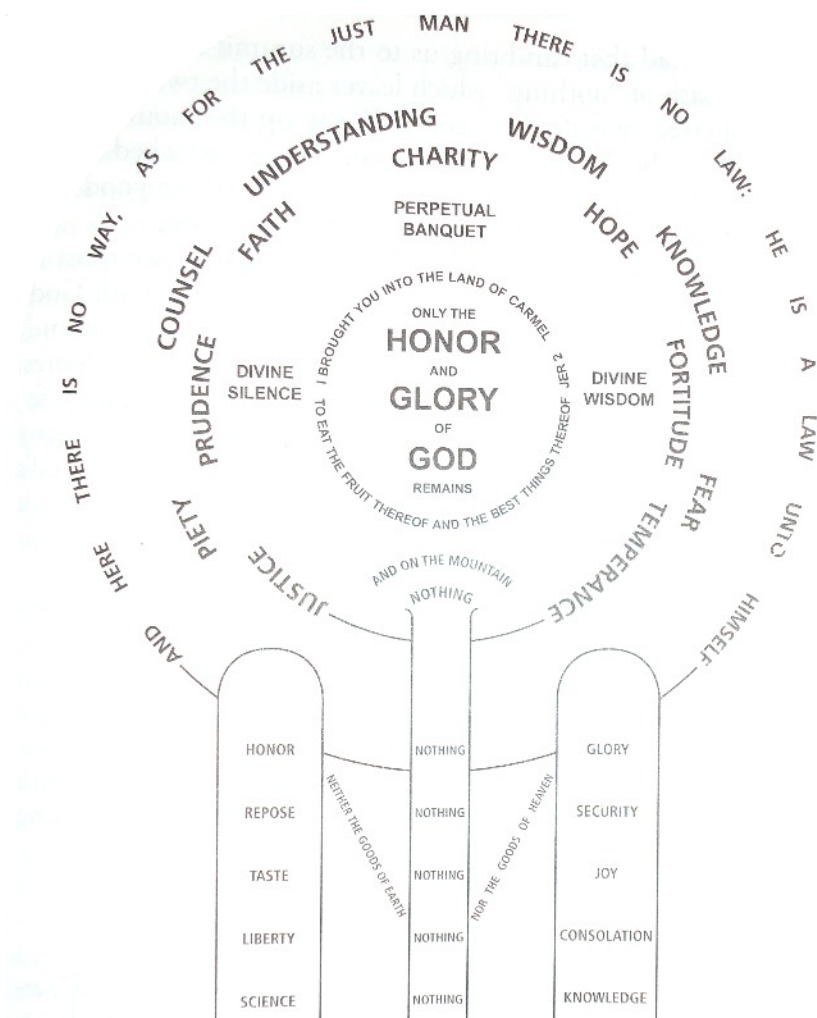

ZVON

ČERVEN-ČERVENEC/ JUNE-JULY
2020

www.zvon.info

časopis krajanské rodiny v New Yorku

In order to enjoy know possess and be everything desire to enjoy know possess
and be nothing You must continue on the way without enjoying
without knowing without possessing
You must follow the path on which you are nothing
Graph of the Mount of Perfection of St. John of the Cross (1542 - 1591)

Grafy se používaly i ve středověku.

Jak vidíte na první straně, kde sv. Jan od Kříže nakreslil jakousi mapku, či graf, který ukazuje jednou z možných cest jak dosáhnout štěstí s Bohem.

Ti, kteří milují

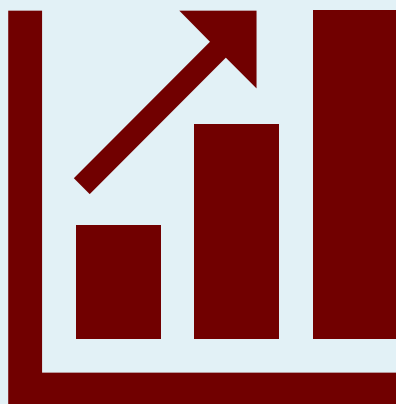
grafy a všelijaké statistiky, mají v tyto dny žně. Jak všichni víme, téměř všechno co se děje ve světě, se dá statisticky podchytit, ukázat na grafu růst, či pokles. Vliv nebo nevliv. Porovnání s něčím v minulosti - časově, se sousední zemí - geograficky, populačně, rasově, věkově a teď si dosad'te ještě něco, co jsem zapomněl vyjmenovat. Téměř ve všech novinách je skoro každý druhý den nějaký ten grafický nákres, který popisuje tu, či onu událost.

V době koronavirové pandemie máme všude na nás číhající grafy, jak to všechno a všude po celé zeměkouli „vypadá“. Někdy se člověk do toho může pořádně zaplést a vlastně ani neví, jak z toho ven. Tak například až bude tolik a tolik lidí nemocných každý den a nebude to překračovat tu a tu hranici, můžeme otevřít naše hranice... Nebo, jestliže bude o tolik a tolik lidí mít na jednom místě, bude o tolik a tolik procent šance, že se zkrátí doba karantény. Pak se to dá na papír a člověk vidí čáry nahoru a dolů, doprava a doleva. Popřípadě barvy zelené a červené atd. Atd....

Jaksi podvědomě cítíme úlevu, když se křivka nemocných ubírá dolů, anebo naopak, když se křivka lidí, kteří se uzdravili, ubírá směrem nahoru.

Dále se dá „manipulovat“ s různými grafy. Tak třeba pokud sleduji svůj osobní záměr, mohu klast cílené otázky. Nedávno jedna novinářka měla dotaz na guvernéra státu New York. Dotaz zněl, co na to guvernér říká, když podle statistik umírá více demokratů než republikánů...

Teď odložme pandemii stranou a podívejme se na jinou situaci. Fakt, který nemůžu nějak ovlivnit, se dá podat dvěma způsoby. Dívám-li se na svět očima křesťana, řeknu, že na světě je skoro dvě miliardy křesťanů. Totéž mohu ale říci z pohledu člověka, který „nefandí“ křesťanství a řeknu, že na světě je jenom jedna čtvrtina křesťanů. Oba údaje jsou správné, ale „akusticky“ to může posluchač vnímat jinak...

Jsem nesmírně rád, že, i když v církvi také užíváme statistiky a podle nich se zařizujeme, přece jenom hlavním úkolem je tzv. NESTATISTICKÁ otevřenost pro všechny případy lidí mladých, starých, nemocných, bohatých, vlivných, chudých, zlých, dobrých, černých, bílých (dosad'te si ostatní rasy sami). Otevřenost pro všechny země, systémy, klany. Platí snad jenom jeden graf - poznání, že Bůh mě miluje a já mám na světě své jedinečné místo a mohu na jeho lásku odpovědět ve svobodě božího dítěte... Pakliže počet těchto lidí roste, chvála Bohu...

Asi těžko použijeme grafy na tyto případy

Dětský úsměv

Kytice podaná z lásky

Blízkost člověka, který sedí u lůžka nemocného

Dopis, který nese důležitou zprávu

Odpuštění, pro které se rozhodnu

Přeji příjemnou a ničím
nerušenou četbu

*ve Forest Hills
21. května 2020
Váš Fr. Antonín*

Цірковні отцовіа

Св. Pachomius

MV

Svätý Pachomius, známy aj ako Pachomius Veľký, sa narodil okolo roku 292 v Tébach, v Egypte. Pochádzal z pohanskej rodiny a na kresťanstvo konvertoval po tom, čo sa ako vojak stretol s kresťanmi v jednom egyptskom mestečku a zažil ich láskavosť. Do rímskej armády bol odvedený ako mladík proti svojej vôli. Keď jeho útvar prišiel do malého prevažne kresťanmi obývaného mestečka, títo kresťania vojakov láskavo prijali, nosili im stravu a boli k nim milí. To mladého Pachomia oslovilo natoľko, že si predsavzal, že po skončení vojenskej služby sa bude zaujímať o kresťanské náboženstvo. Tak sa aj stalo, a Pachomius sa zhruba ako 22-ročný nechal pokrstiť.

O pár rokov po krste sa dopyčul o pustovníkovi v neďalekej púšti, Palemonovi, ktorého vyhľadal s prosbou, aby ho prijal za žiaka. Ten po istom čase súhlasil a tak sa Pachomius stal jeho žiakom a pustovníkom. O niekoľko rokov neskôr mal pri potulkách púšťou počas modlitby zjavenie, v ktorom od neho Pán žiadal, aby na tom mieste postavil kláštor, lebo tam prídu mnohí aby Bohu slúžili. A tak Pachomius s pomocou už starého Palemona začal na tom mieste, v Tabenissi, stavať kláštor s celami pre mníchov. Treba podotknúť, že tak robili len preto, že dôverovali Bohu, pretože keď ho stavali nikto ešte neprišiel za nimi so záujmom o mníšsky život. Čoskoro na to však prišlo za Pachomiom (Palemon medzičasom zomrel) postupne okolo 100 mladíkov, ktorí začali pod vedením Pachómia ako opáta mníšsky život (Pachomia volali „abba“ – otec, z čoho pochádza tiež latinské abbas, anglické abbot a pod.).

Svätý Pachomius bol súčasník sv. Pavla pustovníka ako aj sv. Antona, no ako prvý napísal pre mníchov regulu – pravidlá, a to v súvislosti s tým, že pre mníchov zaviedol ako prvý klasický kláštorný život v komunite. Dovtedy totiž mnísi boli skôr pustovníci, ktorí aj keď žili blízko seba, no stále oddelene a stretávali sa nepravidelne. Neboli nevyhnutne viazaní spoločnými pravidlami, hoci komunity, ktoré založil sv. Anton k tomu smerovali, len jeho pravidlá sa týkali viac duchovného života ako praktickej kláštornej disciplíny. Pachomius zaviedol spoločné stolovanie aj spoločnú liturgiu mníchov, hoci mnísi, ktorí mali záujem o prísnejší pôst či viac súkromnej modlitby mali túto možnosť. Každý samozrejme musel aj manuálne pracovať a tak prispievať do komunity aj prácou.

Opát Pachomius nie je cirkevný otec v pravom slova zmysle, no tak ako svätí Pavol či Anton stál pri zrode kresťanského mníšskeho hnutia – jeho regulou sa inšpirovali aj sv. Bazil Veľký, ktorého regula tvorí dodnes základ východného – pravoslávneho mníšskeho života, ako aj sv. Benedikt, ktorého regula je zase základom nášho západného kontemplatívneho mníšskeho života (východné pravoslávne cirkvi nepoznajú vo svete aktívne rehoľné spoločnosti typu jezuitov či saleziánov, ako máme my katolíci).

Keď Pachomius zomrel okolo roku 348 bol opäť pre zhruba 7000 mníchov v ôsmich kláštoroch, pri ktorých vznikli aj dva ženské kláštory pre ktoré napísal tiež regulu. Určite nebolo náhodou, že k rozmachu mníšskeho života došlo začiatkom 4. storočia po Kristovi,

kedy dostali kresťania po stáročiach prenasledovania konečne v roku 313 slobodu vierovyznania. Na záver možno ešte spomenúť láskavosť a dobrotu kresťanov, ktorá Pachomia oslovila natoľko, že sa rozhodol o kresťanstve si niečo naštudovať. Aj títo bežní ľudia prispeli svojim dielom k tomuto veľkému dielu. Môžeme si preto na záver položiť otázku, či aj naše správanie nejakým spôsobom poukazuje na Božiu dobrotu a núti neveriacich ľudí sa pýtať, že čo je za tým.

KLÁŠTER SV. PACHOMIA
DEIR EL SHAYED, EGYPT

K čemu nám může sloužit (jakákoliv) krize?

převzato z www.vira.cz

Nostalgie v krizi

V době krize přestává být situace člověka taková,
jaká bývala dříve.

Proto se v nás mnohdy objevuje nostalgická touha
znovu získat to, co bylo ztraceno.

Myslíme si totiž, že za původních podmínek jsme se cítili dobře.

Ve své původní situaci jsme se totiž už nějak zabydleli,
znali jsme ji, tvořila náš domov.

Prosíme Boha, aby se vrátilo to, co pominulo

A tak různě zkoušíme, jak navrátit původní situaci.

A i naše modlitba často odráží tuto touhu.

Prosíme Boha, aby se vrátilo to, co pominulo.

A ačkoli si to vždycky neuvědomujeme,

snažíme se uspořádat i nový svět,

který se objeví po odeznění krize,

podle dřívější situace.

V modlitbě pak chceme,

aby nám toto Bůh potvrdil.

Udělat místo něčemu novému

Častým problémem modlitby v krizi

jsou takzvaná „osobní hlediska“.

Je to vše, na čem lpíme, bez čeho si myslíme, že nelze žít...

A právě období krize může sloužit k tomu,

aby vše, na čem jsme lpěli, na co jsme byli zvyklí,

uvolnilo místo něčemu novému, jinému, většímu.

Modlitba v krizi nás musí otvírat novým Božím plánům.

Nepřinesla by totiž nic dobrého,

kdyby se točila jen kolem ztracených „osobních hledisek“.

Nový Boží plán je pro nás těžko pochopitelný

Krize může sloužit k tomu,
aby pominulo to,
co jsme si budovali o své vůli
bez ohledu na dobro celku.
A aby se ke slovu mohl dostat
Boží nový a záchranný plán.
Ten pro nás často bývá těžko pochopitelný,
proto musí nastoupit zápas o důvěru.

Bůh nás doprovází

Na tomto světě ale není nic trvalého.
Nelze se zde zabydlovat.
Život je cesta Domů k Bohu.
Cesta přináší radost i úskalí,
jasnou oblohu i bouři.
Chvilé síly i únavy a pádů.
Bůh nás ale doprovází
a čeká na nás.
S otevřenou
náručí.
Mějme oči
upřené
k Němu.

BLAHOPŘEJEME

Téměř už patnáct let
vychází floridské slunce na
domem pana **Oty Bláhy**.
Odstěhoval se tam z New Yorku.
A nebudu asi daleko od pravdy,
že to bylo především na přání
jeho manželky Marty.

**29. června oslaví krásné
kulaté devadesátiny** a my se
připojujeme k zástupu gratulantů.
Z New Yorku přejeme všechno

nejlepší, Boží požehnání, zdraví a hodně slunečných dnů.

Za krajanskou rodinu Fr. Antonín.

Missionaries at home:

**Homily for May 21, 2020,
The Ascension of the Lord
Deacon Greg Kandra**

The other day I read the remarkable story of a man by the name of Oliver Blanchette. Oliver Blanchette was born and grew up in Springfield, Massachusetts. From a very young age, he felt the call to become a priest. He resisted it — and, in fact, when he attended Assumption Prep School, he only went reluctantly. “They better not try to make a priest of me,” he told a relative.

Well, by the end of his second year, he made up his mind to join the Augustinians of the Assumption, commonly known as “the Assumptionists.” After ordination, he served a number of parishes in Massachusetts and New York, doing what parish priests do, leading retreats, directing RCIA programs, celebrating Mass wherever he was needed. Late in life, he was offered an assignment he couldn’t turn down: he was asked to be a missionary in Africa. It was something he’d always wanted to do, and he eagerly accepted.

At the time, Oliver Blanchette was 83 years old. Father Blanchette spent seven years in Kenya and Tanzania — teaching English, directing retreats, serving to foster vocations to his order. He left east Africa and returned to the United States when he was 90.

And still he kept going, offering the sacraments at parishes, raising money for the missions, whatever he could do. At a party for his 100th birthday, he told friends, “I can hardly say, as did Jeremiah, that I am too young to speak. Yet, I thank God for creating and loving me as my Father all these years, and giving me his Son Jesus as my Savior and friend.” Last week, Father Oliver Blanchette’s work came to an end. He entered eternal life. He was 104 years old — the oldest member of his order in the world. On this great feast of the Ascension of the Lord, we hear the concluding words at the end of St. Matthew’s Gospel, and I can’t help but feel Oliver Blanchette took Christ’s command, what we sometimes call “The Great Commission,” to heart:

“Go, therefore, and make disciples of all nations, baptizing them in the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Spirit, teaching them to observe all that I have commanded you.”

There is a daunting challenge. How many of us could say we fulfilled that command? Even though it comes at the end of the Gospel, it is a command that doesn’t signal an ending, but a beginning. It is the

disciples receiving their marching orders. There is work to do here. “Go,” Jesus tells them. Make disciples, baptize, teach.

Christian faith is meant to be lived in the world, to be spread. It is active. Go. We are not mere spectators to a mystery, but bearers of Good News. What does this mean? We are called, every one of us, to be nothing less than missionaries. Of course, at this moment, that’s easier said than done. Many of us are still in lockdown. How can we be missionaries when most of our days are spent walking between the bedroom, the living room and the kitchen?

The answer is closer than you think. This is a moment, I believe, to rediscover the “domestic church” — those who are closest to us, our families, our children, our spouses. It is a time to build up the parish that exists in the walls of our homes, in the walls of our hearts.

In his beautiful exhortation, “The Joy of the Gospel,” Pope Francis writes, “Each of us should find ways to communicate Jesus wherever we are. All of us are called to offer others an explicit witness to the saving love of the Lord who, despite our imperfections offers us his closeness, his word and his strength, and gives meaning to our lives.”

You don’t have to be an Oliver Blanchette, a missionary in Africa, to fulfill “The Great Commission” and bring the Gospel to others. We do it here and now. With patience. With prayer. With attention. We do it with generosity. We do it with love.

So often, we take those around us for granted. Well, I think these days are a time to see them anew. At this moment, they are more than siblings or spouses or kids doing classes on Zoom.

They are our church — our domestic church.

Cherish that. And find ways in that church “to communicate Jesus.” Give generously. Forgive tenderly. Share selflessly. Pray together in solidarity and hope. “Love is patient, love is kind,” St. Paul famously wrote to another church, the one in Corinth. It bears all things, hopes all things. It never fails. Maybe we need to think of our own church at home that way, especially during these times when patience and kindness can sometimes be as scarce as toilet paper and Purell.

As the letter to the Ephesians that we just heard puts it, “May the eyes of our hearts be enlightened.”

And may we go about our missionary work in this unique and uniquely beautiful church, the “domestic church,” remembering that we do not do it alone. Jesus’ last words in this Gospel should give us comfort and hope — especially now. It is his certain message to an uncertain world, a world on the brink of a new beginning.

“Behold,” he says, **“I am with you always, until the end of the age.”**

Milan Fryscak se narodil v Dobré blízko Frýdku Místku 27. června

1932. Na podzim roku 1957 emigroval nejdříve do Itálie a potom do USA. Od roku 1960 žil v Kalifornii. Studoval na universitě v Berkely, kde získal titul M.A. v oboru slovanských jazyků a lingvistiky. Titul PhD ve stejném oboru získal roku 1969. Od roku 1971 učil na New Yorské universitě obor “Russian and Slavic Studies”. Po dlouhých letech odešel na zasloužený

odpočinek r. 2008. Mezi mnohými aktivitami byl prezidentem SVU. Stál take na počátku výměnných programů pro studenty z Karlovy university po Sametové revoluci. Tam take vyučoval na letních kurzech. Milan Fryscak zemřel 16. dubna 2020. Se zármutkem se s ním rozloučila manželka Eva, synové Peter a Francis, bratr Josef a další příbuzní.

Děkuji panu Milanu Fryscakovi za milé, plaché přátelství a za podporu naší krajské rodiny. Vyprošuji mu u Boha nebeské království. Fr. Antonín

Jiří Josef Švejda se narodil 12. března 1927 v Počátkách v obci Horní Vilímeč, v Československu. Ještě než dosáhl věku 24 let, uprchl z komunistického Československa a na krátkou dobu odešel do Německa, než emigroval do Spojených států. V roce 1956 se stal naturalizovaným občanem Spojených států. Vzdělání bylo pro Jiřího velmi důležité a během svého života potkal mnoho mentorů, kteří ho povzbuzovali k dalšímu učení. Doktorát získal v roce 1959 na Georgetownské univerzitě. V době, kdy žil a pracoval v New Yorku, se Jiří setkal se svou budoucí manželkou díky společnému příteli. Jiří a Hana se vzali v roce 1967. Měli čtyři děti a usadili se v Marylandu, kde prožili společný život. Katolicismus a Jirkova víra v Boha byly nanejvýš důležité. Zapojil se do práce pro kostel s Kolumbovými rytíři a pro kapli Panny Marie Hostýnské, která se nachází v bazilice Národní svatyně Neposkvrněného početí Panny Marie ve Washingtonu. Jiří byl hrdý na to, že byl Čech i Američan. Pracoval v různých oblastech pro vládu, stal se historikem nejen profesionálně, ale historie byla jeho srdeční záležitost. Jiří si vychutnával výzkum, publikoval práce o imigraci a rád sdílel své vědomosti a znalosti s ostatními. Jeho rodina často žertovala, že je chodící encyklopedie. Jiří se stal vdovcem 1. srpna 2019, kdy jeho žena Hana Švejda nečekaně zemřela. Dr. Jiří Josef Švejda zemřel 29. dubna 2020.

Jiří a Hana zásadně ovlivnili a nasměrovali životy svých dětí a co je nejdůležitější, učili je, že Bůh je vždy na prvním místě. Oba navždy zůstanou v srdcích své rodiny.

dcera Andrea

Celá krajská rodina kolem Česke kaple ve Washingtonu vyslovuje upřímnou soustrast pozostalým dětem Švejdoým.

Blahopřejeme k narozeninám

v měsíci červnu/červenci: Marta Pope 6. června, Martin Hnízda 8. června, George Soyka 8. června, Helena Otypka 15. června, Petr Svoboda 17. června, Petr Combs 26. června, **Ota Bláha 29. června.**

Šárka Elahi 2. července, Tonka Habek 4. července, Alexandr Dolinay 4. července, Matthew Reynolds 12. července, Anna Hlavatá 13. července, Georgia Chamberlain 14. července, Emma Wartownik 15. července, Věra Rychecká 20. července, Pavel Weirich 22. července, Růžena Bunžová 23. července, Kristýna Hnízdovalá - Giancola 28. července, Vladimír Janek 29. července.

Děkujeme za podporu české misie a Zvonu

v minulém období přispěli: Ed a Pat Babor, Bohdan a Jiřina Kowalyk, Jiří a Věra Kolasovi.

úmysly mší svatých v červnu a červenci 2020

datum	úmysl	dárce
7. června	Za Jiřího a Evu Širokých	Libuše Král
12. června	Za zemřelou sestru Marii Pavlicovou	Božena Smrčka
14. června	Za zemřelou Marii Jastrabskou	Věra Kolasa
17. června	Za rodiče Klusáčkovy	J. a B. Kowalyk
19. června	Za Ivanku Kowalyk - Berger	J. a B. Kowalyk
21. června	Za krajanskou rodinu	
23. června	Za Hanu Epsteinovou	Libuše Král
8. července	Za zemřelé manžele Hanu a Jiřího Švejdovy	manželé Hnízdovali
12. července	Za zemřelého manžela	Elen Samek
19. července	Za krajanskou rodinu	
26. července	Za krajanskou rodinu	

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info Slovenská mše sv. každou neděli v 10.15 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <http://www.luxnewyork.net>

21. dubna 2020 uběhlo přesně 100 let, kdy se narodil v Komárově u Napajedel Alois Vyoral. Alois Vyoral skutečně vyoral hlubokou brázdu na poli víry zvláště tady u nás v New Yorku. Vděčně na něho vzpomíná mnoho lidí v naší krajanské rodině. Před dvěma léty jsme si připomněli dvacet let od jeho odchodu k našemu dobrému Bohu. Tehdy byl také otištěn v tomto periodiku projev pana Václav Jelínka. Závěr jeho proslovu si můžete přečíst znovu a prosím také o modlitbu za otce Aloise, za kterého máme mši svatou 31. května 2020.

Páter Alois byl člověk principu. V otázkách víry byl páter velmi zásadový. Jeho srdce ale bylo naplněno láskou a dobrotou - zvláště pro děti. O těch malých říkal, když některá maminka chtěla s děckem odejít, že jejich pláč při mši je Pánu Bohu milejší než naše modlitby.

Těm větším s oblibou vyprávěl, jakých rošťáren se on dopouštěl a jak ho potom táta srovnal řemenem. Nu a dnes mu za to děkujeme. O páteru Vyoralovi by se dalo ještě hodně vyprávět. Pro mnohé z nás byl páter v pravém slova smyslu – česky řečeno pravým otcem. Od onoho 28. března 1971 (kdy sloužil první mši), už hodně jeho synů a dcer odešlo do nebeského království a nyní se tam všichni budou těšit spolu. Pro nás, kteří jsme tu zůstali, zůstala vzpomínka s odkazem. Pro mne trvalým odkazem pátera Vyorala zůstává:

Víra v sílu modlitby a ochota se podřídit vůli Boží. Tolerance a vzájemná snášenlivost bez ohledu na politickou orientaci. Ochota si navzájem odpouštět, překonat urážlivost, či osobní pýchu. Podřídit osobní ambice práci a obětování se pro druhé. Nakonec se skupina lidí sdílících tyto ideály potom stává opravdovou rodinou
JEDNOU RODINOU, tak jak nás páter nazýval.

Páter Vyoral vykonal pro nás za ta léta nesmírné množství práce. A přestože jsme se modlili za našeho duchovního otce, nyní Páter Vyoral odchází a zdá se, že všechno končí – Končí?

NE – nekončí. Buďme si vědomi, že zůstaneme-li věrni jeho ideálům, zůstaneme-li spojeni s jeho duchem modlitbou,páter Vyoral nám tam připraví cestu k nebeskému Otci. A to samo o sobě bude mít pro nás ten přínos největší.

